Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVII. Ч. 69. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 25-го БЕРЕЗНЯ 1980 — ЦЕНТІВ 25 CENTS — JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, MARCH 25, 1980 No. 69. VOL. LXXXVII.

ГРОМАДИ НЮ ЙОРКУ І НЮАРКУ ВШАНУВАЛИ ПРОФ. Д-РА ВОЛОДИМИРА КУБІЙОВИЧА У ЙОГО 80-ЛІТТЯ, ЗІБРАЛИ 51,500 ДОЛЯРІВ НА ЕУ

Ню Йорк, Н. Й. (В. Л-ць). — „Силу до наукової праці над Енциклопедією Українознавства дає мені Господь Бог і моя велика любов до України", — заявив творець цього епохального твору, вісім томів якого вже появилися, а два кінцеві томи вже знаходяться у процесі завершення, — професор д-р Володимир Кубійович на ювілейному Вечорі з нагоди його 80-ліття, в суботу, 22-го березня ц.р. Вечір відбувся в Українському Народному Домі і його влаштував Громадський Комітет Метрополій Ню Йорку і Нюарку під патронатом Наукового Товариства ім. Шевченка в ЗСА і Української Вільної Академії Наук і в ньому взяло участь біля 250 гостей, переважно жертводавців на ЕУ.

Проф. д-р В. Кубійович

Оправдуючись, що Комітет не зміг примістити усіх, які прийшли в останню хвилину незголошені, проф. д-р Ярослав Падох, голова А НТШ, відкрив формально зустіч, привітав Ювілята і при тому згадав про декілька характеристичних прикмет з його життя і праці, зокрема його 33-річних трудів над ЕУ. Він вітав також близького співробітника у виданні Енциклопедії, фінансово-адміністративного керівника видавництва д-ра Атанаса Фіголя, приявних Отців, почесних гостей та усіх присутніх.

Гурток пластунів в одностроях, під керівництвом голови КПС ст. пл. Евстахії Гойдиш, вручили Ювілятові китиці квітів, а голова при тому відмітила, що Організація Української Молоді Пласт виховувала і виховує українську молодь в любові до науки і це дає запоруку тривання української вільної науки в діяспорі в майбутньому. Вона вітала Ювілята також від пластового куреня „Ті, що греблі рвуть".

Вечором проводив, з притаманним йому гумором, головний предсідник УНС і віцепрезидент УККА д-р Іван Флис, який порівняв проф. В. Кубійовича до „великого крislатого дуба, під розлогим віттям якого могли свобідно без загрози знищення, рости і розвиватися менші дерева і кущі".

Вступну молитву проказав, поблагословив їжу і передав Ювілятові привітання від Владики Василя Лостена, єпископа Стемфордської архиепархії, від себе і від оо. Василіян, о. ігумен д-р Володимир Гавліч,

(Закінгення на стор. 3)

ЛІҐА ПРОТИ ЗНЕСЛАВЛЕННЯ УКРАЇНСЬКОГО ІМЕНИ ВІДБУЛА ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

Філядельфія. (Леся Стахів-Дяченко). — В суботу 23-го лютого у приміщенні Тризуба у Філядельфії відбулися загальні збори Ліґи проти знеславлення українського імени. Збори відкрив і ними проводив секретар Ігор Мірчук, що його збори обрали на предсідника. Протоколували збори Леся Стахів-Дяченко і Володимир Іваськів.

Два роки тому Ліґа була заснована після висвітлювання фільму „Голокост", де було представлено українців чи не головними винищувачами жидів у Другій світовій війні. Нашою ціллю було спростувати, а то й заперечувати фальшиві дані про українців і Україну, що поширені в американській пресі та ін. Члени Ліґи відвідували американські публічні школи з доповідями про розпачливе положення українців у останній війні. Брали участь у конференціях і різних зборах. Нав'язували контакти з іншими етнічними групами і організаціями.

Голова Ліґи Дзвінка Швед звітувала обширно про вищезгадану працю. Вона сама була ініціяторкою Ліґи і основницею, в склад якої також увійшли: Слава Галавей, Леся Стахнів-Дяченко, Володимир Іваськів, Дарія Кушнір, Ігор Кушнір, Ігор Мірчук, Ніля Павлюк, Петруся Савчак, Меляся Сархман, Роксоляна Сіра, Ярослав Татомир, Іван Ченкий і Роман Швед.

Після всіх звітів відбулася дискусія, в якій брали слово присутні на залі і давали поради, як найкраще було б вести працю для добра українського народу та вчасно і успішно відкидати всякі неправдиві дані чи наклепи про нього.

На загальних зборах були представники таких українських філядельфійських організацій, які скали привіти і заохочували до успіхів у майбутній праці: ред. В. Білаїв — голова УНР, д-р О. Білик — голова ЗУАДК, В. Повзанюк — голова ООЧСУ, проф. д-р Н. Пазуняк — заступниця голови Відділу УККА, Л. Сілецька — голова ОЖ ОЧСУ, мгр В. Яців — голова ОДВУ.

Після уділення абсолюторії уступаючій управі вибрано нову управу в складі: Дзвінка Швед — голова (переобрана), Слава Стефанишин — заступниця, Володимир Іваськів — протокольний секретар, Леся Стахів-Дяченко — пресова секретарка, Меляся Сарахман — скарбник, Ніля Павлюк — секретар. Іван Ченкий — шкільний секретар.

Дякуючи за довір'я, голова Дзвінка Швед подала плян праці, який вже почався тим, що на залі присутні підписували листи до президента Картера, щоб включити до комісії Голокосту у Вашінгтоні українських представників. На залі також підписували телеграми до Президента з признанням йому за бойкот Олімпійських Ігрищ у Москві.

Члени Ліґи будуть звертатися до дирекцій суботніх українських шкіл відносно лекцій, на яких треба навчити молодь, як ставати в обороні доброго українського імени. Ліґа також плянує зустріч з посадником Філядельфії Ґріном, на якій обговорить можливість поставити пам'ятник жертвам голоду на Україні в роках 1932-33. Це було б у 50-ту річницю цієї справжньої трагедії нашого народу.

В кінці редактор проф. Лев Шанковський і професор Ратґерського університету д-р Тарас Гунчак мали цікаві доповіді про знеславлювання українського народу колишніми і теперішніми ворогами.

Ліґа потребує фінансів, бо праця велика і коштовна. Тому звертаємося до громадянства, кому ця справа не байдужа, складати пожертви на адресу: Ukrainian Anti -Defamation League, P.O. Box 2142, Genkintowm, Pa. 19046.

ВЕНС ПІДТВЕРДЖУЄ СТАНОВИЩЕ ЗСА ЩОДО ІЗРАЇЛЬСЬКИХ ПОСЕЛЕНЬ

Вашінгтон. — Державний секретар ЗСА Сайрус Венс, зізнаючи перед Сенатською комісією закордонних зв'язків, підтвердив становище уряду президента Джіммі Картера, що ізраїльці не повинні встановлювати нових поселень на окупованих ними арабських територіях, бо це „загрожує мирним процесам" на Близькому Сході.

Тою заввагою Венс старався вияснити настанову ЗСА щодо резолюції Ради Безпеки Об'єднаних Націй з 1-го березня ц.р., яку ЗСА піддержали, хоч два дні пізніше президент Картер заявив, що це була „помилка", а Венс вповні взяв на себе вину. У зізнаннях перед Венс комісією повторно признався до вини, ствердживши, що він „неправильно зрозумів" директиви президента Картера, тому й дав мильні інструкції амбасадорові ЗСА до ОН Дональдові МекГенрі.

У дальшому Венс заявив сенаторам, що резолюція ОН не є зобов'язуюча та що ЗСА вповні піддержують Ізраїль хоч вони є проти встановлення поселення ізраїльцями на територіях завойованих від арабів. Єрусалим, заявив Венс, не поділений, однак деякі частини цього столичного міста є окупованою територією у наслідок шестиденної війни в 1967 році.

Сенатори Джейкоб Джевітс і Френк Чирч гостро засудили становище уряду ЗСА в тій справі, заявляючи що ЗСА не повинні були голосувати за „погано сформульованою" резолюцією Ради Безпеки ОН. Крім того члени Сенатської комісії висловили глибоке затурбовання „браком комунікації" поміж президентом Картером секретарем Венсом і амбасадором Дональдом МекГенрі. Вони квестіонували правдомовність Венса, зазначуючи, що такі „помилки" захитують довір'я інших країн до уряду ЗСА.

Як відомо у квітні ц.р. до Вашінгтону мають прибути прем'єр-міністер Ізраїля Менахем Беґін і президент Єгипту Анвар Садат на спільну зустріч з президентом Картером та ведення дальших розмов у справі скріплення миру на Близькому Сході. Ключевим питанням є встановлення самоуправління палестинців.

Східня Німеччина знову звільняє політв'язнів за заплату

Східній Берлін. — Після кількамісячної перерви уряд комуністичної Східньої Німеччини відновив свою попередню практику звільнювати політичних в'язнів і давати їм дозвіл на виїзд до Західньої Німеччини, якщо Західня Німеччина, як це робила раніше, заплатить за кожного політв'язня дану суму грошей. Як інформує газета „Ню Йорк Таймс" з неділі, 16-го березня, Західня Німеччина платить за кожного звільненого політв'язня біля 20,000 долярів.

Кілька днів тому до Західньої Німеччини прибуло 30 колишніх політв'язнів, більшість з яких комуністичний режим Східньої Німеччини раніше заарештував і засудив на довгі терміни ув'язнення за спроби нелеґально продістатися на Захід.

Уряд Західньої Німеччини почав викуповувати політичних в'язнів із Східньої Німеччини 17 років тому і досі заплатив комуністичному режимові біля 500 мільйонів долярів.

Коментатори припускають, що уряд Східньої Німеччини вирішив відновити практику „продажу" своїх політв'язнів, бо конечно потребує твердої валюти, хоче мати порівняльно добрі відносини із Західньою Німеччиною, а також старається позбутися своїх дисидентів шляхом „платного експорту" на Захід.

У той же самий час комуністичний уряд видав 10-річну візу відомому письменникові Юрекові Бекерові, який вже від 1977-го року живе в Західньому Берліні. Згідно з тією візою, Бекер матиме право вільно прибувати до Східньої Німеччини на відвідини. Він вже кількакратно користувався цією візою, відвідуючи своїх двох синів, але заявив західнім кореспондентам, що не плянує повертатися до Східньої Німеччини напостійно, бо боїться, що зчасом комуністичні власті все одно його заарештували б.

Протягом останніх кільканадцятьох років із Східньої Німеччини виїхала значна кількість письменників, акторів, малярів. Спершу комуністичний режим відбирав їм громадянство і не дозволяв навіть відвідувати членів родини які залишилися. Однак, минулого року режим змінив свою політику і почав видавати їм візи, які важні на два або три роки.

ПВО не є терористичною організацією — твердить британський міністер

Лондон. — Лорд Каррінґтон, британський міністер закордонних справ, у понеділок, 17-го березня, заявив у Палаті Лордів, що він не думає, що Палестинська Визвольна Організація (ПВО) є терористичною організацією.

Відповідаючи на закид деяких британських законодавців жидівського походження, що теперішній уряд веде політику, яка може допровадити до визнання Вританією леґітимности ПВО, Лорд Каррінґтон сказав, що він не думає, що метою ПВО є „знищити Ізраїль", як теж заперечив, що британський уряд зміняє свою політику відносно Близького Сходу.

Міністер Каррінґтон признав, що деякі складові членські організації загальної Палестинської Визвольної Організації часами допускалися терористичних дій, але заперечив, що це становить задовільну причину п'ятнувати цілу ПВО як терористичне угруповання. Він рівнож додав, що не можна добитися загального миру на Близькому Сході без участи Палестинської Визвольної Організації.

Лорд Каррінґтон твердив, що теперішній британський уряд прем'єра Марґрет Тачер веде „об'єктивну політику відносно всіх країн Близького Сходу".

Як відомо, недавно австрійський уряд прем'єра Бруна Крейського, який є жидівського віровизнання, нав'язав повні дипломатичні відносини з Палестинською Визвольною Організацією, що викликало обурення в Ізраїлі та серед жидівських громад в ЗСА яа інших країнах.

ІРАНСЬКИЙ ШАХ ПЕРЕЇХАВ ДО ЄГИПТУ НА ДАЛЬШЕ ЛІКУВАННЯ

Панама. — У неділю, 23-го березня, хворіючий на пістряка шах Мохаммед Різа Паглеві відлетів до Єгипту, щоб піддатися дальшому лікуванню, заразом запобігаючи можливості видання його і його родини панамською владою урядові Ірану, який цього домагається як одної з головних передумов звільнення американських закладників.

Шах Мохаммед Різа Паглеві

Головний дорадник президента Джіммі Картера в справах крайової безпеки Збігнєв Бжезінські заявив у Вашінгтоні, що шах Різа Паглеві мав кілька можливостей до вибору, включно з тим, щоб піддатись лікуванню у ЗСА, але він з власної волі висловив бажання переїхати до Єгипту. Він перебуватиме у військовому шпиталі, в Каїрі, де ним опікуватиметься відомий хірург д-р Ішмаель Сабі. Стан шаха погіршився з уваги на значне побільшення його селезінки, яку правдоподібно прийдеться усунути.

Під кінець минулого тижня ще існували можливості, що шах піддасться операції у Панамі, куди на прохання Уряду ЗСА виїхав був відомий американський хірург д-р Майкел ДеБейкі. Однак, не зважаючи на посередництво дорадника президента Картера Гамільтона Джордана, не вдалось дійти до порозуміння поміж панамськими лікарями і д-ром ДеБейкі відносно його співучасти в операції та післяоперативному лікуванні шаха, який вкінці рішився прийняти запрошення президента Єгипту Анвара ель-Садата піддатись лікуванню у тій країні. Крім того, шах не бажав комплікувати справи своїм перебуванням у Панамі в обличчі натиску уряду Ірану на ген. Омара Торріхоса і президента Арістедеса Ройо видати шаха і його родину іранській владі, яка мала б судити його за різні „злочини і зловживання".

Це, однак, комплікує питання звільнення американських закладників, бо ще минулої суботи міністер закордониих справ Ірану Садех Ґотбзадеґ заявив, що виїзд шаха з Панами тільки причиниться до проволоки звільнення американських закладників.

Америка обвинувачує Іран в тортуруванні американських закладників

Ґаґа, Голляндія. — Американський уряд виступив з офіційним обвинуваченням проти іранських екстремістів за жорстокості з американськими закладниками, яких залякувано розстрілами, тримано в закутому стані довгими годинами вдень і вночі та піддавано безперервним допитам, доводячи закладників до виснаження та умлівання. Одній жінці-закладниці, яка здається була поміж звільненими минулого листопада, один екстреміст наставляв револьвер до голови, в якому був, щоправда, тільки один набій для „забави" в „російську рулєтку".

Це перший раз за час майже 140 днів ув'язнення американців, що американський Уряд виступив публічно з обвинуваченням проти знущання іранців над американськими закладниками перед Міжнародним Трибуналом Справедливости. Правний дорадник Державного Департаменту Роберт Б. Овен представив американське обвинувачення п'ятнадцятьом суддям, які тепер вже другий раз розглядають справу ув'язнення у Теґрані американських дипломатів.

Овен говорив: „Побіч інших жорстоких аспектів їхнього ув'язнення, відомо, що дехто або навіть всі з тих людей зазнали різних жорстоких форм допитів під примусом... Багатьом закладникам грозили револьверами та іншою зброєю..." Він заявив найвищому міжнародному судові, що американський Уряд знав, що дозвіл шахові приїхати до ЗСА на лікування минулого жовтня міг спровокувати певні вияви насильства проти американського дипломатичного персоналу в амбасаді, але три рази іранський уряд давав далекойдучі запевнення, що американська амбасада матиме повну охорону іранського уряду.

Д-р А. Сахаров відмовляється зголошуватись на поліції

Москва. — Д-р Андрей Сахаров, відомий фізик-дисидент, який від 22-го січня ц.р. перебуває під примусовим вигнанням у Ґорькому, відмовляється зголошуватися на поліцію, не зважаючи на те, що його туди насильно тягнуть. Крім того, до Сахарова не допускають жадних відвідувачів і держать у майже повній ізоляції.

Про те повідомила західних кореспондентів дружина Сахарова, Єлена Боннер, на підставі телеграми, яку вона одержала від свого чоловіка у четвер, 21-го березня. У телеграмі Сахаров пише: „Вимагають зголошуватись, вживаючи фізичну силу. Категорично відмовляюсь. Обнімаю. Я здоров."

Єлена Боннер заявила, що з уваги на існуючу атмосферу, в якій її чоловік перебуває в Ґорькому, він бажав би повернутись в Москву або виїхати на Захід. Зустріч з кореспондентами відбулась у помешканні знайомої Є. Боннер, бо влада заборонила такі зустрічі у квартирі Сахарових в Москві, де проживає його теща Руф Боннер. Дружина Сахарова має дозвіл приїздити до Москви з Ґорького.

Помешкання д-ра Сахарова у Ґорькому міститься навпроти поліційної станції, але зголошуватись йому кажуть у квартирі КҐБ віддаленої на кілька миль від помешкання.

Раніше цього місяця приятелька Сахарових, Сарра Бабєнишева, старалась відвідати їх у Ґорькому. Однак її перехопила поліція і посадила на поїзд у Москву, остерігаючи, щоб вона більше не старалась відвідувати Сахарових. Така доля спіткала й кількох інших приятелів Сахарових.

КОРОТКІ ВІСТІ

ВОЄННЕ СТАНОВИЩЕ В РОДЕЗІЇ-ЗІМБАБВЕ БУДЕ ЗНЕСЕНЕ 21-ГО БЕРЕЗНЯ РОЗПОРЯДЖЕННЯМ колоніяльного британського губернатора лорда Соамса і теж з в'язниць звільнять „кілька сотень" в'язнів, які опинилися там через присуд таємного військового суду. Воєнне становище в Родезії було оголошено в 1978 році урядом прем'єра Ієна Сміта, коли чорні партизани збили з повітря родезійський пасажирськй літак, в якому згинули всі 50 осіб — пасажири і залога.

В ЗАХІДНЬОМУ БЕРЛІНІ, ЗДАЄТЬСЯ, СУДИТИМУТЬ 36 КОЛИШНІХ СУДДІВ І ПРАВНИКІВ, які співпрацювали з гітлерівським режимом. Вони служили в т. зв. „народному суді" під час Гітлера і протягом одинадцятирічного тривання цього суду засудили 5,289 осіб до смерти за спротив нацистському режимові або його критику. Міністер справедливости Західнього Берліну Ґерґард Моріц, який відкрив це судове слідство останнього жовтня, сказав міському парляментові, що він знайшов цих 36 коляборантів, членів „народного суду", і тепер міркує над тим, чи їх обвинувачувати в убивствах.

У ПОЛЬЩІ ПОЛІЦІЯ ПРИТРИМАЛА 18 ДИСИДЕНТІВ НА ПРОТЯЗІ 24 ГОДИН, — повідомляє „Ню Йорк Таймс" з 21-го березня, у передвиборчім намаганні усунути небажаних осіб з передвиборчої сцени. Арешти були переведені у Варшаві, Ґдині і Вроцлаві, — повідомив на пресовій конференції речник дисидентської групи, основником якої є Яцек Куронь і він також перебуває серед заарештованих. Ця група вела кампанію проти парляментарних виборів у Польщі, які відбулися в неділю 23-го березня. Ці й інші дисидентські групи закликали до бойкоту виборців, бо на вибори йде лише одна листа кандидатів, затверджена комуністичною партією. Заарештовані, чи то пак притримані, дисиденти будуть випущені з ув'язнення протягом 48 годин, як це передбачає закон в Польщі, бо інакше треба проти них висунути формальні оскарження.

ЗІРВАТИ ДИПЛОМАТИЧНІ ЗВ'ЯЗКИ З ІРАНОМ ПРОПОНУЮТЬ АМБАСАДОРИ в Теґрані десятьох країн, якщо всі інші заходи звільнення американських закладників у Ірані не дадуть бажаних успіхів: волі для цих п'ятдесяти американців-дипломатів. Уповноважені представники цих країн, які мали подати своїм урядам пропозиції для розв'язки цієї кризи, кажуть також, що тільки економічні санкції не полегшать, а загострять кризу.

З ДИПЛОМАТИЧНИХ КІЛ ПОВІДОМЛЯЮТЬ, ЩО ПОЛЬСЬКИЙ УРЯД зробив гостру догану своєму амбасадорові до Об'єднаних Націй Генрикові Ярошеку за його промову, виголошену в січні, в обороні совєтської інвазії в Афганістані. В додатку польські лідери передали слово західнім дипломатам у Варшаві, що Ярошек „говорив поза чергою" і його погляди не віддзеркалювали становища польського уряду в цім питанні, — пише „Нюзвік" з 24-го березня.

ТАК, НАЧЕБТО МАЛО НЕЩАСТЯ В ТАБОРАХ БІЖЕНЦІВ З КАМБОДЖІ на кордоні з Таїляндом, бо там в додатку до мізерних умов існування в убогих хижках і в докраю переповнених таборах, вибухла бійка поміж озброєними дружинами одного табору і, правдоподібно, такою ж озброєною групою з другого, в якій загинуло 17 осіб, а 80 було поранено. Ці озброєні групи таборовиків мають дбати про порядок у таборі і вони постали в таборах стихійно.

В НЮ ЙОРКУ ДВА ДНІ ТОМУ ПРИПИНЕНО зголошування демократів на делеґатів на Демократичну Конвенцію. Досі зголосилося понад 700 охочих бути Картеровими делеґатами на Конвенції, і понад 500, що бажають бути кандидатами для Кеннеді. Демократичний стейтовий комітет мусить вибрати з них тільки 282 делеґатів і 121 заступника. Поза цими 1200 зголошеними кандидатами є ще сотні зголошених загально, так що компетиція дуже велика. Делеґатів визначить „кокус" 27-го квітня і окремий мітинґ Демократичного стейтового комітету дещо пізніше.

СУПЕРЕЧКА ПОВАЖНИХ РОЗМІРІВ ВИНИКЛА ПОМІЖ ПРОДУЦЕНТАМИ сталі ЗСА і семи західньоевропейських країн через імпорт дешевої сталі в Америку, що підриває інтереси американців-сталеварників і продуцентів. Сталева Корпорація З'єднаних Стейтів каже, що вона подасть до суду продуцентів цих семи країн, і тому урядовці Спільного Европейського Ринку побоюються, щоб не виникла через це „міжнародна торговельна війна".

АМЕРИКАНСЬКИЙ КОНҐРЕС ЗРОБИВ ПЕРШИЙ ВЕЛИКИЙ КРОК у напрямі збалянсування бюджету, коли Бюджетна Комісія Палати Репрезентантів схвалила і передала Палаті фіскальний плян на 1981 рік, в якому намічено два більйони надвишку. Голосування 20-го березня, що відбулося після дводенних гарячих дебатів про справедливість зменшення видатків у тих чи інших програмах, знаменує велику подію: це перший раз від 1974 року Бюджетна Комісія Палати Репрезентантів ухвалила збалянсований бюджет ЗСА.

ВАЖЛИВІ ЗМІНИ В РОЗПІЗНАВАННІ ХВОРОБИ РАКУ для вжитку загальної публіки пропонує Американське Ракове Товариство у рапорті, що його оголошено 20-го березня. Багато „тестів" усунено, а деякі рекомендується не так часто, як раніше. Наприклад: Т-во вже не рекомендує щорічні пересвітлення леґенів для виявлення раку, якщо нема інших симптомів; не треба також щорічних ляґбораторійних бадань слини курців, і т.зв. „Пап-тест" для жінок можна переводити лише раз на три роки, замість кожного року, як це радили жінкам лікарі досі.

СУМНОВІДОМА АТОМОВА МАЙЖЕ—КАТАСТРОФА рік тому на „Тримилевому острові" в Пенсильванії, де розміщена атомова електростанція, здається буде причиною цілковитого замкнення одного з трьох атомових реакторів, а може і цілої електростанції, через велику опозицію місцевого населення для спроби Уряду активізувати їх знову. Для цього треба б випустити в повітря радіоактивний газ з попсованого реактора. Близько 500 осіб майже збунтувалися проти такої можливости на публічному переслуханні, що його веде Комісія для нуклеарного реґулювання, 19-го березня.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily exept Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $30.00, на півроку — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 50¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Найважливіша проблема Америки

Нема ніякого сумніву, що найважливішою і найболючішою теперішньою проблемою З'єднаних Стейтів є її економіка — є інфляція з її зовнішніми проявами: дорожнечою, упадком вартости доляра, загрозою масових банкрутств, рецесією, яка катастрофально відбилась би на стані затруднення американських людей та на стані всієї продукції. Можна було недавно читати коментар, що „побороти СССР треба на терені Америки" — бо економічна сила чи слабість країни рішає наче автоматично також про її міжнародний престиж і про її збройну силу. І вже ніхто в Америці ані поза нею не сумнівається, що тільки упадок авторитету Америки дав сміливість іранському фанатичному релігійному диктаторові Аятоллі Хомейні ув'язнити ввесь персонал тамошньої американської амбасади, так само, як той упадок авторитету осмілив кремлівських володарів збройно окупувати Афганістан.

Кажуть, що з усіх професій — найбільше у світі є лікарів. Найбільше таких, які дораджують лікувати не тільки всякі фізичні недуги, але й господарські. В Америці не брак першорядних економістів, дослідників і професорів, теоретиків і практиків. На жаль — трудно знайти десяток теоретичних і практичних знавців економіки, які погодились би щодо одної рецепти, як оздоровити хворий американський економічний організм. Але передовий республіканський кандидат на президента, колишній каліфорнійський губернатор Роналд Ріґен подав недавно популярну дефініцію, яка найпростіша причина інфляції і пов'язаних з нею лих: коли уряд видаткує більше, аніж має прибутків, і різницю покриває друкованими паперовими грішми, тим самим обезцінюючи їх вартість. За останніх 20 років тільки двічі Америка мала збалянсований бюджет і тільки за одного президента (Ніксона, як на глум, примусили передчасно зректися влади, Америка мала бюджетову надвишку). Проголошений президентом Картером бюджет на рік 1980/81) становить 616 більйонів дол., при чому його сенсанційний плян передбачує, що в отому першому бюджетовому році буде ще кругло 16 більйонів дефіциту, але в бюджетовому році 1981/82 бюджет буде збалянсований. Негайно відізвалися голоси фахівців, що в часі дальшої інфляції передбачений на 16 більйонів дефіцит буде щонайменше подвійний, а песимісти подали навіть астрономічну суму 50 більйонів долярів дефіциту. Секретар фінансів Вілям Міллер і головний дорадник у фінансових справах Карль Шульце рішуче цьому заперечують. Президент не проголосив детального пляну які він пропонує ощадності, але нема сумніву, що вони будуть стосуватися прерізних запроєктованих раніше плянів внутрішнього порядку — будови доріг, допомоги шкільним проєктам, вишколу безробітних, допомоги банкрутуючим містам, обмеження бюрократичного персоналу в різних ресортах державного апарату. Президент скликав нараду близько півтори сотні представників світу праці, членів бюджетових Комісій обох палат Конґресу, світу бизнесу, і вони ніби вже погодилися на скорочення бюджету на кругло 12 більйонів дол. Під великим і турботливим знаком запиту є видатки на збройні цілі — і то в часі, коли, як заявив недавно Президент, — ніколи ще від часу Другої світової війни не було такої грізної міжнародної ситуації, як тепер. В конгресовому „лаббі" створилася вже коаліція ліберального бльоку: робітничих спілок, чорних організацій, організацій „велферу", представників кількох банкрутуючих міст, які згори заповіли, що будуть поборювати всякі ощадності, які вдарили б по їх інтересах, зокрема мотористах, яким мають накинути додаткових 10 центів за кожний гальон газоліни.

Алеж нема сумніву, що санація фінансів мусить вдарити по різних групах суспільства і правильно робить Президент, що закликає до дисципліни та самопожертви. Лихо в тому, що ці санаційні заходи появилися так пізно. Адже кандидат на президента Джіммі Картер заповідав три роки тому, що його найпершим завданням буде зрівноважити бюджет.

Роман Ільницький

ПРО ДЕРЖАВНІ ВИБОРИ І ПРО УКРАЇНСЬКЕ „ЛАББІ"

(1)

Щасливим збігом обставин склалося так, що майже 65-70 відсотків усіх українців, які проживають за кордонами Совєтського Союзу (не враховуючи тих, які живуть на своїй етнічній території в Румунії і в Словаччині) опинилися на територіях чотирьох англосакських держав: ЗСА, Австралії і Англії (разом близько 1 1/2 мільйона осіб).

У Канаді вони творять навіть значну меншість, яка доходить до трьох відсотків у цілій державі (м. ін., такий самий відсоток жидів у ЗСА), а в поодиноких її провінціях до 14 відсотків (Манітоба).

У нашій культурній і політичній роботі за кордоном ми ще не використали як слід того факту, що ця одно- і півмільйонова маса українців говорить у 80 відсотках англійською мовою та що це дає нам добру нагоду обслуговувати її культурні потреби тими самими журналами, газетами і книжками, за порозумінням між відповідними українськими чинниками в тих чотирьох державах (Ukrainian Harvard Studies, Ukrainian qarterly та ін. можуть знайти для себе ринок збуту не лише в ЗСА, але й Канаді, Австралії і Англії). На тій самій базі можна закласти спільне видавництво шкільних підручників, виховної літератури тощо і то тим більше, що і стиль життя і культура в тих країнах є ті самі.

Але це тільки марґінесова завваґа. Більше значення має те, що дві з цих чотирьох держав (Канада і ЗСА — 1,400,000 українців) мають багатоетнічний склад населення й тому створюють особливо сприятливі обставини для того, щоб включити також українців у їх мозаїку як постійний елемент. На щастя, це вже сталося. На протязі майже 100-літнього перебування у ЗСА і в Канаді українці настільки широко й добре розбудували своє життя, що вони ввійшли в ті держави, як окрема одиниця із своїм окремим культурним обличчям. Але, досягнувши цієї межі у своїм розвитку, ми, на жаль, розгубились, втратили перспективу, тупцюємо на місці,хоча час і передумови для чергового етапу в нашій історії існують.

Що ж стоїть на черзі наших завдань і куди нам іти?

Суспільні організми етнічно-культурного типу, та й ще до того такі, які перебувають у постійному оточенні і в стику з іншими, конкуренційними організмами подібного типу — не можуть перебувати довгий час в ізоляції. Для них лишається до вибору: або йти на співпрацю з оточенням, або стати його жертвою. І от саме на такім етапі розвитку перебувають тепер українські громади в ЗСА і в Канаді. Їм час і конечна потреба вийти поза свої межі, піти на поширення культурних, політичних і економічних впливів на цілість тих держав, включно з їхніми урядами і центральними установами. Цього вимагають не тільки інтереси нашої громади за кордоном, а ще більше потреби України та її визвольної боротьби. Коли цього не станеться, то українські громади в ЗСА і Канаді перестануть зростати, а натомість почнеться їх дезинтеграція: їх здібніші, більш освічені, ініціятивніші одиниці й цілі гурти почнуть відриватися від української спільноти, щоб на власну руку, незалежно від громади інтеґруватися в життя держави. А „сіра маса" без них, залишившися безпомічною без проводу, розпливеться.

Отже, на питання куди йти? — відповідаємо: на поширення поза своє ґетто (у доброму розумінні цього слова) поза наш укріплений „козацький табір", на розріст у глибину і в ширину!

Але тут же, після висунення цього постуляту, починаються проблеми. Перша і головна з них така: як організувати наш вихід з ґетто? від чого почати?, де є той важіль, за який ухопившись, було б найлегше українцям відкрити двері до впливів на стейтові, провінційні та федеральні уряди і парляменти та й узагалі на ціле наше оточення?

Розшуки за відповіддю на це питання тривають у нас (головно в політичному секторі) уже довгі десятиліття, але задовільних результатів і досі нема. А не знайшовши їх, українська еліта зосередила свою увагу на англомовних виданнях, вуличних демонстраціях і на культурних імпрезах, думаючи, що при їх допомозі звернемо на себе увагу і досягнемо таких дуже нам потрібних впливів.

Але, хоч і як ці три роди діяльности є корисні і потрібні, то вони не всилі відкрити новий етап у нашій історії на поселеннях (етап експансії), бо цього можна досягнути тільки і єдино за допомогою ЗСА і Канади, у виборах усіх родів і всіх типів від федеральних і президентських починаючи і на стейтових, провінційних, муніципальних кінчаючи.

Вибори? — запитає читач. — Чому?

Вибори — це найбільший привілей, яким наділяє демократична держава своїх громадян. Вони ґарантують їм співучасть у керуванні державою.

(Продовження буде)

Осип Залеський

У СТОЛІТТЯ ЩОДЕННИКА „ДІЛО"

В цьому році минає сто літ від виходу у світ найстаршого українського щоденника „Діло", яке появлялося у Львові 1880 по 1939 рік. Спочатку „Діло" друкувалося двічі в тиждень, потім тричі, а з 1888 року як щоденник. Під час Першої світової війни, коли російські війська зайняли Галичину і російська влада закрила всі видавництва і заборонила друк в українській мові, „Діло" появлялося, як тижневик,на еміґрації у Відні і щойно в 1915 році повернулося до Львова. Після окупації Львова польською владою „Діло" появлялося під іншими назвами, такими як: „Українська Думка", „Громадська Думка", „Громадський Вісник", бо польська влада не хотіла дозволити на щоденник під давною, владі не бажаною, назвою. Щойно з днем 11-го вересня 1923 року щоденник повернув до первісної назви, і появлявся аж до „визволення" військами Червоної армії Західної України у вересні 1939 року.

Першим редактором „Діла" був Володимир Барвінський, а згодом у цій газеті були такі редактори, як: А. Горбачевський, І. Белей, В. Охримович, Л. Цегельський, Я. Весоловський, В. Панейко (1912-18), а за польської окупації Галичини: Д. Левицький, Ф. Федорців, В. Охримович, В. Мудрий,І. Німчук та І. Кедрин, бо тоді редаґувати українську газету не було легко, хоча б у зв'язку з постійною конфіскатою статтей, в яких польський цензор добачував „антипанствовосьць". Власником газети „Діло" була видавнича спілка — без партійного забарвлення, яка давала фінансову підставу щоденникові, що був „всеукраїнським", бо заступав справи загальноукраїнські. Спочатку він друкувався етимологічним правописом і коли до мого батька приходило нове число, то ми — діти — говорили, що прийшло „Діло" з „коромеслом", бо воно мало давне Ї (Ѣ). Щойно 1902 року перейшла газета на фонетичний правопис. Від 1881 по 1906 рік при „Ділі" виходила „Бібліотека найзнаменитших повістей", в якій появлялися переклади з чужих мов і читачі мали змогу запізнаватися із визначними творами світової літератури.

Редакція „Діла" була немов школою журналістики, тут бо мали нагоду вишколюватися молоді журналісти та науковці. Про це зокрема дбав редактор Василь Панейко, будучи начальником у роках 1912-1918. Він радо приймав до друку статті студентів високих шкіл, які виявляли зацікавлення певними науковими ділянками. Тут вони отримували не лиш оцінки своїх праць, але також журналістичні поради і вказівки, та невелику грошову винагороду, яка для „бідного студента" в тих часах мала безперечну вартість. Не згадую уже, що „бути друкованим" у „Ділі" мало також своє значення в очах товаришів-студентів. Коли я, як студент університету, працював доривочно в редакції в роках 1912-1913, тоді друкували свої перші праці Юрко Полянський (1892-1978) згодом визначний геолог, професор університету в Буенос Айресі (Арґентина), Володимир Гребеняк (1892-1915) молодий археолог, який згинув як старшина австрійської армії на фронті під Галичем, Стефанія Пашкевич (1890-1952), географ, учениця проф. Степана Рудницького, я давав статейки з музикознавства, М. Голубець з прикладного мистецтва, І. Німчук з літературознавства та ще дехто. В редакції працювали тоді Василь Панейко, як головний редактор, (пізніше міністер ЗУНР), Михайло Лозинський писав редакційні статті (згодом професор УВУ), Ярослав Весоловський, відтак референт східньоевропейської преси в австрійськім міністерстві, редаґував дописи та хроніку і був немов живчиком редакції, бо залюбки апелював до працівників у редакції: „Панови,панове, давайте щось цікавого до числа, бо наші читачі ждуть на це". А коли „під рукою" не було „цікавого матеріялу", в допомогу приходили ножиці і українська преса, з якої можна було дещо „цікавого" викроїти. На великому столі в редакційній кімнаті лежала різномовна преса австрійської монархії, та українська преса з Америки. В редакційній пресі часом допомагав Володимир Лотоцький, який редаґував тижневик „Свобода", призначений для селян. У 1913 році Лотоцький, запрошений на редактора „Свободи", виїхав до ЗСА.

Приміщення редакції „Діла" було місцем, де закордонні гості могли одержати потрібні їм відомості про українські справи та життя в Галичині. Туди заходили земляки з Придніпрянщини, які приїздили до Львова, чи були в переїзді у Західню Европу. Заходили сюди й чужинці, в бажанні нав'язати контакт з українцями. Пригадую як раз в редакцію зайшов журналіст-англієць, попросивши поради, яким способом йому було б можливо в короткому часі вивчити українську мову, яка йому, як журналістові, потрібна. Не пам'ятаю уже за чим пляном улаштували йому цю можливість, а саме завезли його в якесь село на Калущині і „заквартирували" в хаті одного свідомого

(Закінчення на стор. 3)

ПРО НОВІ ВИДАННЯ

Лука Луців

ІВАН СВЕРСТЮК ПРО ШЕВЧЕНКА

Дехто міг би думати, що про Тараса Шевченка вже стільки понаписували, що важко вже щось нове про нього написати. Та воно в дійсності не так, і в цьому переконуємося, коли читаємо нові праці про нашого генія.

Ось перед нами нова книжка Євгена Сверстюка: „Вибране". Упорядкував Іван Кошелівець, Сучасність, 1979, ст. 275. Обкладинка Ліди Палій.

Автор „Передмова" Іван Кошелівець написав, що Сверстюкові статті про Шевченка „будять тугу за все ще не написаною всенародною книгою про Шевченка, створеною нарівні шевченківської тематики і його великої людської постаті".

У книзі „Вибране" маємо п'ять статтей про Шевченка, в яких Є. Сверстюк оцінює книжки й твори про Шевченка, що появлялися в роках 1862-1863. У статті „Екскурсія в біографію Кобзаря" (23-30) Сверстюк оцінює працю Л. Хінкулова „Тарас Шевченко" (Москва, 1960). Автор пише, що в книжці Хінкулова „зроблений певний крок уперед на шляху до створення наукової біографії Шевченка, але вона, на нашу думку, не відповідає вимогам, що пред'являються вимогам до творів, за які присуджують Ленінську премію. Радянська громадськість чекає глибокої,написаної об'єктивно книжки,з якої постала б на весь зріст безстрашна сувора і любляча постать Кобзаря, як символ боротьби за людяність, волю і людський поступ".

Іван Драч надрукував у „Вітчизні" (3,1962) поему „Смерть Шевченка", якій дав підзаголовок „симфонія). Сверстюк високо оцінює цю поему, пишучи, що „вона дає сучасне поетичне осмислення того колосального явища в історії української культури, якому ім'я Шевченко. Ось її закінчення:

Йшла вперше Україна
по дорозі
У глибину епох і вічних
зльотів —
Йшла за труною сина
і пророка.
За нею по безсмертному
шляху
Ішли хохли, русини,
малороси,
Щоб зватись українцями
віднині.

„Ця симфонія гідна того, щоб її виконати до роковин смерти і народження Шевченка", — твердить Є. Сверстюк.

Василь Бондар надрукував свій твір „Остання ніч" („Прапор", ч. 2, 1962), де говориться про Шевченка, але так, що треба дивуватися, що знайшовся той, що пустив у світ цей пашквіль про українського генія. Ось уривок із того твору:

І, мабуть, трохи був я
несвідомим,
Що в „Заповіті"
(То й не заповіт!),
Хоч і багато в нім
прокляття й грому,
А виразно не сказано,
що світ
Одміниться, що кров
ота ворожа —
То панська кров...

Сверстюк пише,що Боднар „входить з калошами в святиню, де ридає реквієм".

Вірно стверджує Сверстюк, що „в нас художня біографія ще в стадії експерименту", бо в нас „художнє відкриття образу замінюється покищо белетризацією відомих фактів з життя героя", і читач, який знає факти з життя героя, вже наперед знає, що „буде далі". Сверстюк хвалить повість С. Васильченка про дитинство Шевченка „У бур'янах", яка чарує відгомоном народної пісні, незвичною свіжістю барв, відчутною реальністю побутових картин та людських взаємин". Васильченко показав, як навколишній світ переломлювався в сприйманні рано розвиненого хлопця, як глибоко сягали його перші почуття і страждання"!

Сверстюк не бачить якоїсь важливої проблеми в повісті про Шевченка М. Рубашова „Багряні тіні", в якій автор „старається розкрити прояви завзяття, нескорености, нагромадження протесту, який пізніше прорвався полум'ям у Шевченковім слові". Та критик бачить в повісті Рубашова „більш чи менш ймовірних подробиць про життя та уявлення героя, і за цими дрібними деталями важко пригадати хоча б одну виразну і глибоко осмислену картину". Сверстюк хотів би бачити в творі Рубашова „ненаписану бурхливу історію внутрішнього життя юнака, який рано був залишений на себе, якого рано відорвали від рідного краю, а він все ж таки за найважчих умов усвідомив себе сином свого закованого народу".

На думку Сверстюка „однією з найбільших нерозкритих проблем у біографії Шевченка залишається проблема попереднього інтелектуального, морального і громадського розвитку юнака, який розпочав своє життя в літературі рядками бетговенської сили звучання „Реве та стогне Дніпр широкий".

Леонід Смілянський видав в роках 1962-3 роман „Поетова молодість", в якому, як твердить Сверстюк „малює поета в

(Закінгення на стор. 4)

Китай стримує приріст населення

Пекін. — Якщо Китай не намагався б стримувати природний приріст свого населення, то в році 2080-му китайців стало б 4,3 більйона осіб, це тоді, коли б кожна жінка китайська у віці дітородіння народила б, починаючи роком 1980-им, трьох дітей. Щоб запобігти такій катастрофічній можливості, китайський уряд зміцнив свої програми контролі народин, в які входять: громадський і партійний тиск проти дітонароджування, вільна роздача пілюль проти вагітности, підсилена аґітація за однією, а найбільше двома дітьми.

В деяких околицях Китаю навіть стосують економічні кари за багато дітей і нагороди, якщо їх є мінімум. Однодитинна родина дістає додаткові фонди і першенство на мешкання, першенство на медичну опіку і школу; якщо з'являється друга дитина — грошову первісну суму повинні сплатити „винуватці" назад урядові; народження третьої дитини означає відібрання всіх переваг для малодітних і навіть платні в працюючої матері (в Китаї жінки в більшості всі працюючі) під час пологової відпустки. В найгірших випадках, пише „Ню Йорк Таймс" з 20-го березня, сусіди відвідують молодих подружених і так довго з ними розмовляють на тему дітей, аж вони складуть приречення не мати більше як одну дитину в своїй родині, бо гаслом Китаю тепер є: одна родина — одна дитина!

СССР і Нікараґва обмінюються торговельними місіями

Москва. — Совєтський Союз і Нікараґва підписали договір про виміну торговельних місій і збільшення економічної і технічної співпраці, згідно з повідомленням ТАСС.

Повідомлення про підписання угоди подане після закінчення переговорів між делегацією Нікараґви та двома членами Політбюра СССР. ТАСС подав, що дводенні наради „відбулися в атмосфері приязні та взаємного розуміння", і що „обидві сторони теж підписали торговельний договір і протокол про відкиття торговельної місії СССР в республіці Нікараґви та торговельної місії республіки Нікараґва в СССР".

Іван Базарко

О. Д-Р ВОЛОДИМИР ҐАВЛІЧ: ШЛЯХ ПРАЦІ І ПОСВЯТИ

(Слово на відзначенні 40-річчя священства в Ню Йорку, 16-го березня 1980 р.)

(2)

Процес, що розвивався по лінії цієї вказівки, а яким уміло і успішно керував від серпня 1970 року о. парох Ґавліч, дав добрі висліди. Наша парафіяльна громада показалася добре зорганізованою і самоздисциплінованою; це віддзеркалювали часті пожертви від тисяч до мільйонів. Візія будови нової церкви оживляла душі декількох десятків членів Комітету і додавала їм наснаги і постійний поштовх до праці.

Підготова до будови і сама будова нашої церкви звернула на себе увагу Міського Уряду, сусідів інших національностей та частини великої преси Ню Йорку, підкреслюючи тим, що парафіяни св. Юра є чинником порядку та конструктивної праці — серед тисячних мас „гіппісів", що в тому часі вдень і вночі вешталися в околицях церкви.

Живучи далеко від рідної землі, засуджені на фізичну віддаль від Батьківщини, тим сильніше ми зв'язали себе духово із нашою Церквою. Ми переконані, що наші досягнення тут широким відгомоном відіб'ються на Україні — згадаймо про Різдвяні чи Великодні Богослужби, які передавав в Україну „Голос Америки" із церкви св. Юра, а які широким відгомоном відбились серед наших Сестер і Братів. Ми можемо сміливо сказати, що для нас кордони не існують, бо нашою духовою Батьківщиною є Українська Церква.

Зникли мури старої церкви. І врешті, на завершення всіх наших церковних надбань, побудовано нову церкву. Мрія трьох поколінь молитися у своїй власній церкві в українському архітектурному вигляді, — стала дійсністю. Тому не диво, що радіють наші серця, що саме для нас доля була ласкава, що саме ми залишимо для прийдешніх наших поколінь свідоцтво нашої віри в Бога, нашої великої жертвенности на богоугодні цілі, та свідоцтво нашої повної співпраці з отцями душпастирями Василіянського Чину.

Очевидно не все в нас позитивне, не всі проблеми задовільно розв'язані. Парох і його добрі помічники священики ніколи не будуть вільні від журби за завтрішній день, за передання здобутків парафії у певні руки наслідників, бо чим більше в парафії осягнено — тим більша відповідальність, тим більше зобов'язання.

Кожен прохожий, що стане на перехрестю вулиць 6-ої і 7-ої з площею Шевченка, мусить звернути увагу на дві монументальні будови, пов'язані гармонійно зі собою: школу і церкву. В нашій парафії ми бачимо частинне здійснення Христової притчі про зерно гірчиці — з маленького зерна, засіяного тому 75 літ, виросло могутнє дерево.

Якщо б ми з перспективи 75 літ існування св. Юра зробили духовний балянс і підрахували скільки то тисяч вірних переступили пороги і колишньої старенької церкви, і новопобудованої, щоби знайти тут спокій для своїх утомлених душ, Скільки то людей поєдналися тут з Богом у Святій Тайні покаяння. А скільки молодих подруж дістало тут благословення на дорогу свого нового життя, а скільки сліз пролляли ті парафіяни, які в глибокому смутку відпроваджували своїх найближчих на місце вічного спочинку. В годинах радости і смутку церква була й останеться для них духовим прибіжищем. Хоч минають літа, десятки літ, а в церкві св. Юра збереглися традиційні обряди, українська мова і пісня, працюють братства, хор, початкова і середня школа.

Усі ці досягнення у великій мірі завдячуємо нашому Ювілятові й його посвяті.

Бо коли молоде покоління вбачає завершення щастя у спокої і добробуті, то наш Ювілят — в праці.

Повище представлений життьовий шлях о. Володимира — це тільки зовнішні, хронологічні рамки. Але в них є скритий ідейний зміст, повний високих духових поривів і глибоких переживань отця Ювілята, сповнений ідеалізмом та сильною вірою в щасливе майбутнє Української Помісної Католицької Церкви.

Наш Ювілят здисциплінований чернець — у своєму Василіянському Чині відданий душпастир, завжди активний організатор. Людина високої культури. Він знає, що не можна відлучити служби в церкві від праці в парафії. Вони творять одну органічну цілість, — вони творять справжню особовість людини.

Як душпастир о. Володимир здобув собі загальну пошану й признання у таких великих осередках українського поселення, як: Чікаґо, Відень, Детройт, Ню Йорк.

Ті, хто мав нагоду слухати його проповідей під час місії, а їх він давав багато в різних частинах Америки — були зворушені глибиною думки його наук та красномовністю, з якою вони були виголошені.

Окрема ділянка його діяльности — це провадження радіогодини здобули собі велике число справжніх приятелів серед католиків і православних та загальне признання у громадах, бо вони різноманітні, цікаві, живі й виховні.

Сьогоднішній наш вечір належить до великих позитивів. Ми є вдячні Комітетові, на чолі якого стоїть інж. Евген Івашків, що заініціював, підготовив і перевів сьогоднішню нашу святочну вечерю.

Позитиви цього вечора бачимо і в тому, що так численно ми зійшлися і вшанували 40-ліття священства і праці о. Володимира в Христовому винограднику.

Сорок літ щоденної, муравлиної праці, сорок літ щоденних конфліктів і замирень, плянів — не фантазій!

У цей радісний ювілей 40-ліття священства о. д-ра Володимира Ґавліча зійшлися ми сьогодні зблизька і здалека, щоби належно його вшанувати, привітати і побажати, щоби Господь Бог зберіг його нам ще на довгі літа і благословив усі почини цього зразкового ченця і громадянина.

Щасти Вам Боже, Отче Докторе, у Вашій дальшій праці!

(Кінець)

У СТОЛІТТЯ ЩОДЕННИКА „ДІЛО"

(Закінчення зі ст. 2-ої).

селянина. В селі ніхто не знав англійської мови і цей журналіст був змушений вчитися української мови, щоби порозумітися у необхідних справах. По кількох тижнях він знову завітав до редакції, щоби „похвалитися" своїм знанням, хоча ще не повним, української мови. Згодом цей же журналіст відіграв деяку ролю у нашому політичному житті.

Це були часи, коли ще не було радія і телевізії — і щоденник був необхідним для кожного, хто цікавився духовим життям, і цим же самим, тоді „Діло" відограло важливу ролю у розвитку національної свідомости в Галичині.

ГРОМАДИ НЮ ЙОРКУ...

(Закінчення зі стор. 1)

ЧСВВ, парох церкви св. Юра в Ню Йорку. Усно вітали В. Кубійовича з 80-літтям голова Комітету Об'єднаних Українсько — Американських Організацій — Метрополітального Відділу УККА інж. Євген Івашків, д-р Степан Ворох від громади в Нюарку і Українського Лікарського Товариства Північної Америки, д-р Володимир Мацьків від Головної Ради і НТШ в Канаді. Тостмастер прочитав численні писані привіти від багатьох організацій і приватних осіб, які раніше наспіли на адресу Комітету. Д-р І. Флис представив також присутніх на залі дисидентів — пані Надію Світличну, її мужа Павла Стокотельного, пані Раїсу Мороз і Леоніда Плюща, яких гості вітали довготривалими оплесками.

Після вечері, яку, до речі, офундував з нагоди 80-ліття проф. Кубійовича і посиленої збірки фондів для завершення ЕУ власник двох ресторанів в УНДомі і „Київ", п. Гриненко, прочитано і відзначено усіх жертводавців на фонд ЕУ. Цю процедуру перевели д-р Степан Ворох, проф. д-р Ярослав Падох і д-р М. Сочинський, які були координаторами збірки. Вони однозгідно підкреслили, що в рамках теперішньої акції зібрано 51,500 долярів (понад 18,000 пожертвували громадяни Нюарку й околиці) і тим самим перевершено пожертви, зібрані на цю шляхетну ціль в одному осередку. Треба підкреслити, що НТШ в Америці пожертвувало 10,000 долярів. Також два братські союзи — Український Народний Союз і Український Братський Союз пожертвували, або задеклярували по дві й більше тисяч долярів на завершення цієї, як висловився один з присутніх, „книги книг".

Присутні з великою увагою вислухали прочитаного пані Надією Світличною привітання, пересланого для проф. В. Кубійовича головою ЗП Української Гельсінкської групи ген. Петром Григоренком у якому сказано:

„Вельмишановний і дорогий професоре! До сліз шкодую, що за станом здоров'я не зміг використати нагоди зустрітися з Вами. Вас, творця Енциклопедії Українознавства, знає вся українська еміґрація, а невдовзі взнає вся Україна.

Мало людей, які б дали своїй Батьківщині стільки, скільки дали Ви. Створити таку фундаментальну й складну працю, віддавши їй 30 років життя, — це справжній подвиг. Створити Енциклопедію Українознавства за межами України, живучи й працюючи у вигнанні — подвиг патріотичний. Слава Вам, докторе Кубійовичу! Многая літа! Я схиляю свою старечу голову перед силою подвигу вченого і патріота. Слава нашій матері — Україні! Доки наша Батьківщина має таких синів, як Ви, її майбутнє бачиться вільним і героїчним. Петро Григоренко".

Про 33-річну працю над ЕУ і її фінансування та особистий вклад праці проф. В. Кубійовича, говорив д-р А. Фіґоль. Він зокрема інформував, що досі, у половині дороги по північно-американському континенті, вже досягнено суми 100,000 долярів на закінчення ЕУ. Разом досі Сарсель отримав від українських громад на поселеннях у вільному світі, один мільйон долярів, або, інакше кажучи, приблизно по 30,000 долярів річно на протязі 33-ох років. Якщо взяти до уваги, — заявив д-р Фіґоль, — що тільки дві парафії УКЦеркви в Чікаґо склали для побудови церков понад п'ять мільйонів долярів, то вклад гроша в українську вільну науку виявляється мінімальним. Звітодавець побіжно згадав також про „опозицію" і контроверсійні гасла в ЕУ, зокрема УНР-УССР і СВУ-СУМ кажучи, що не дивно коли у такому великому творі і трапилися речі, які треба виправити. Однак, в основному таких чи подібних помилок є небагато. На його думку задалеко посунений егоцентризм, бо, наприклад, дехто закидує редакції ЕУ такі речі, яких там зовсім немає. Від суто партійного чи партикулярного підходу терпить не тільки ЕУ і українська наука, але також ціле українське зорганізоване життя на поселеннях", — заявив д-р Фіґоль, закликаючи до поміркованости і застанови, бо ЕУ не є приватним твором проф. В. Кубійовича, а власністю всієї спільноти, або українського народу взагалі.

Про Кубійовича, як науковця і політика, говорив професор Колюмбійського університету Юрій Шевельов. Він підкреслив, що за всіма правилами проф. Кубійовичеві прислуговує назва „державний муж", якщо б ми не були нацією поневоленою. Він цитував при тому рядки з поеми „Роберт Брюс" Лесі Українки, які такі характеристичні для окреслення подій з української історії останніх десятиріч, співтворцем і учасником якої був і залишився проф. В. Кубійович. Вшанування проф. В. Кубійовича завершив читанням Шевченкових поезій відомий майстер слова Йосиф Гірняк.

Відтак промовляв сам Ювілят. Він був дещо зворушений виявом неабиякої пошани до його особи двох великих громад Ню Йорку і Нюарку. З ноткою гумору він розказав про свій життєвий шлях, перші кроки в науці, працю в дуже тяжких воєнних обставинах, бож хтось мусів боронити українські інтереси і обороняти українську людину леґалістичними методами, і, врешті, про постання ідеї видавація ЕУ, а також інших наукових праць в сарсельському Науковому Осередку для збагачення української вільної науки у західньому світі. Силу до наукової праці, як це вже згадано, проф. В. Кубійович черпав з любови до України.

Після відспівання Многоліттєвія, молитвою вдячности і привітом від української православної громади, що її передав о. протоієрей Іван Ткачук, закінчено цю замітну зустріч.

Нагороджені дві картини мистця

Дві картини Тараса Шумиловича — „Зимовий Краєвид" і „Українська церква в Плугові" нагороджені жовтими стяжками (Honorable Mention) у груповій виставці цього березня на Governors Island N.Y., де така виставка відбувається щороку, як одна з імпрез суспільного і мистецького життя на цьому острові.

Тарас Шумилович отримав також нагороду за Гантерівську церкву на виставці в Hempstead, N.Y., улаштованій управою міста в міському павільйоні у листопаді — грудні м.р. Картини мистця „Іриси" поміщено теж у журналі САAA літо-осінь 1979, ч. 1 і 2, на сторінці „The Gallery Scene".

„Місія" совєтських художників

Київ. — На здобуття Державної премії Української ССР ім. Т.Г.Шевченка, висунено совєтського народного художника Олександра Михайловича Лопухова, — інформує київська газета „Культура і Життя".

В. Клеваєв за „ранґою" мистецтвознавець у статті п.з. „Громадянський пафос мистця", вказуючи на „особливі мистецькі" вартості О. Лопухова, зазначує, що він є „мистець суспільно-важливої тематики, пов'язаної з вузловими подіями нашої епохи. В центрі його уваги — світовий масштаб Великої Жовтневої соціялістичної революції, подвиг радянського народу в роки Великої Вітчизняної війни, героїчні звершення сучасности".

Відтак, у дальших рядках своєї статті В. Клеваєв подає перелік картин О. Лопухова, назви яких свідчать самі про їхній зміст, ось декілька з них: „Хай живе соціалістична революція!", „Ілліч", „Президія Рад", „Арешт Тимчасового уряду", „Київські комунари-Арсенальці", „Жовтень" „Перемога" і ряд подібних „творчих" картин у „соцреалістичному дусі".

Після схвальної оцінки цим картинам В. Клеваєв у кінці своєї статті, сумаризуючи всі „мистецькі" прикмети О.Лопухова, заявляє, що цьому мистцеві належиться „заслужене визнання" у висуненні його на здобуття цієї премії, бож: „О. Лопухов невтомно здійснює важливу місію радянського художника".

Відбулись річні загальні збори Осередку СУМ у Філядельфії

В неділю, 25-го лютого, в Домі Української Молоді у Філядельфії відбулися річні загальні збори Осередку СУМ ім. УПА з участю 27 учасників і п'яти гостей. Збори відкрив голова Осередку Богдан Лужецький та попросив капеляна СУМ о. Романа Мірчука провести молитву. Після прийняття порядку нарад обрано президію зборів в такому складі: Микола Бачара, голова; Мирослав Солтис, заст. голови; Іван Яворський, секретар. Протокол із минулорічних зборів відчитав Мирослав Солтис; його прийнято одноголосно. Відтак голова зборів попросив до почесної президії зборів представника КУ СУМ Богдана Гаргая та представників братських організацій, які виголосили привіти. Відділ ООЧСУ репрезентував голова Володимир Повзанюк, Товариство колишніх Вояків УПА — голова Михайло Ковальчин, Батьківський комітет — голова Іван Дубіль. Письмовий привіт надіслав Відділ ОЖ ОЧСУ.

Перед звітуванням обрано номінаційну комісію, в склад якої входили: Дмитро Рущак, Микола Пришляк, Віра Наконечна, Лев Іваськів і Юрій Наконечний.

За діловий рік та пророблену працю звітували: Павліна Кулинич — культурно-освітній референт, Дмитро Рущак — господарчий референт, Михайло Дякун — кольпортер Юрій Наконечний булавний, Мирослав Солтис — головний виховник, Іван Дубіль — голова Батьківського комітету, Андрій Міджак — представник СУМ до Дому Української Молоді та головний редактор ювілейної книги — Микола Бачара.

У звітовому році, що рівночасно був і ювілейним роком 30-річчя існування Осередку, відбуто 11 засідань управи, на яких обмірковано та пляновано працю. На день зборів Осередок нараховував 81 член молодшого і старшого юнацтва, 30 дружинників та 18 сеньйорів. Найбільше праці та труду вложено у виховну працю молоді. В часі каденції відбуто 31 сумівські виховні сходини, юнацтво відбуло сумівські іспити та брало участь у сумівських таборах. Крім того юнацтво і членство Осередку брали участь у суспільно-громадській праці на місцях та тісно співпрацювали із іншими організаціями Українського Визвольного Фронту.

З признанням треба згадати, що члени СУМ читають і передплачують всі сумівські видання і, можливо, Осередок СУМ у Філядельфії є одним із тих, який повністю розраховується за літературу. Осередок може служити прикладом для інших.

При Осередку існує Школа українознавства, яка нараховує 106 учнів та сім учетелів. Директором школи є Богдан Тодорів.

Чи не найбільше часу минулого року управа присвятила відзначенню 30-літнього ювілею. Влаштовано велику забаву, зорганізовано величавий бенкет та видано ювілейну книгу Осередку, який був першим Осередком СУМ у ЗСА. Головним редактором книги був один із основоположників СУМ у ЗСА та філядельфійського Осередку Микола Бачара. У скад редколегії входив д-р Богдан Романенчук, мовний редактор, та ряд інших членів Осередку, які зуміли видати гарну історичну книгу. Про книгу появився вже ряд позитивних рецензій, які оцінили видану річ, що в деталях змальовує історію та працю Осередку на протязі 30-ти років.

Після звітів управи звітував голова Контрольної комісії Любомир Трицецький, який запропонував уділити абсолюторію. Після дискусії над звітами голова зборів попросив до слова представника КУ СУМ Богдана Гаргая, який привітав учасників від КУ СУМ та виголосив відповідне до хвилини слово.

Відтак приступлено до вибору нової управи, яку запропонувала номінаційна комісія в особі Дмитра Рущака. На голову поновно обрано Богдана Лужецького, а до управи слідуючих подруг та друзів: Івана Яворського — заступника голови, Павліну Кулинич — секретаря, Володимира Риндича — фінансового референта, проф. Зою Маркович — культ-освітнього референта, Михайла Дякуна — кольпортера, Юрія Наконечного булавного, Дмитра Рущака — господарчого референта, членами управи — Миколу Пришляка, Маріяна Стасюка, Володимира Ганкевича й Андрія Міджака.

Контрольна комісія: Любомир Трицецький — голова, члени — Дмитро Матійків і Ярема Мірчук; Товариський суд: Богдан Максимюк — голова, члени — Михайло Саварин і Степан Юрчак.

Після вибору промовив голова Богдан Лужецький, який подякував за вибір та закликав всіх до ще кращої праці в майбутньому для добра і виховання нашої молоді.

Загальні збори закрито відспіванням національного гимну.

Б. Г.

ІВАН СВЕРСТЮК...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

маштабах Шевченківського „Художника", веселого „малярчика з Кирилівки", який „радіє волею, дружить з Брюлловим та ще й друкує вірші". Смілянський зовсім не враховував „духу й настрою" Шевченкових творів, і тому Сверстюк твердить, що Шевченко в романі Смілянського був так подібний до дійсного Шевченка, як „метелик до орла".

Сверстюк гадає, що „художня біографія матиме широкого читача тоді, коли вона стане на високий мистецький рівень і виб'ється з полону фактографії, коли кожен описуваний факт набере виразного художнього звучання та психологічного осмислення", усі автори життєписів Шевченка пишуть про подорож Тараса до залізних стовпів, але „нікому не спало на думку естетично осмислити це дитяче шукання, як символ першого самостійного дослідження таких залізних стовпів, на які спирається рідний край". А це „чудовий прообраз подвижницьких шукань геніяльного поета, який відкриває народові його минуле і сучасне, і революційний шлях у майбутнє, і закликає далі досліджувати, „щоб не сонним снилось..."

* * *

З крови й поту відомих і невідомих українських лицарів, наша земля зродила Тараса Шевченка — зухвалого генія, який цілому народові прокладав шлях проти течії". Народові з зав'язаним ротом і окованими руками".

А праця ця була тяжка, бо вже „цілими століттями дорога зради пахла коритом, мундиром і золотом, а дорога вірности — кров'ю". Ціле століття над дніпровими кручами лунає „Заповіт". Він залишився вільною піснею для втомленої душі".

Євген Сверстюк кінчає свої статті про Шевченка такими словами:

„А тим часом Шевченкова могила на Чернечій горі — це лише початок нової біографії Кобзаревої". Народна леґенда про те, що „наш Шевченко не вмер, а тільки но прикинувся мертвим" — це правда нарівні всієї поезії Шевченка, яка іраціональними спалахами просвітлювала хистку мряку екзистенції і вихоплювала з вічности відблиски сутностей". У таких нібито наївних леґендах народ серцем зрозумів Шевченкову глибинну суть. Він відчув, що справжнє життя, його й поетове разом, ще не починалося. Бо в морі вічності з кожною весною все прокидається з новими силами, береться молодими паростками і зацвітає надіями".

Сверстюк цитує М. Костомарова, який писав, що „Тарасова муза прорвала якийсь підземний заклеп, уже багато віків замкнений на багато замків, запечатаний багатьма печатями, засипаний землею, навмисно заораною і засіяною, „щоб приховати від нащадків навіть пам'ять про місце, де знаходиться підземна порожнеча".

Сверстюк додає до повищих слів Костомарова:

„Туди ввійшов зі своїм вогнем наш Прометей і пробудив до життя козацький світ, заворожений лихими відьмами".

Наш Шевченко-Прометей не дає заснути українському народові і тепер, співаючи йому в „Кобзарі" про його славу і волю. І це розуміє наш ворог — Москва і старається всіми способами, щоб український нарід не міг пізнати правдивого Шевченка.

ТОВАРИСТВО СВЯТА СОФІЯ — Комісія Патріяршого Фонду

повідомляє:
на ПАТРІЯРШИЙ ФОНД зложили:

1,257.24 дол. — прихід з „Базару" у Філядельфії — Тов. Св. Софія
по 1,000.00 дол. — Лариса і Адріян Долинські, Вестфілд, Н Дж., Павло Бабяк, Чікаґо
500.00 дол. — д-р Олександер Р. Стрільбицький
по 100.00 дол. — д-р Остап Баран на стипендійний Фонд, Роман Слободян, д-р Роман і Лідія Смик, д-р Михайло Логаза, Михайло Ткач, Стефанія і Лев Іваш, Н. Н., Василь і Дарія Пасічник в пам'ять бл. п. родичів Юстини і Юрія Пасічняк та батька Евгена Стебновського
по 50.00 дол. — д-р Романа Навроцька, Олександра Фльорчук, Укр. Т-во у Філядельфії
30.00 дол. — Т-во Укр. Інженерів у Філядельфії
по 25.00 дол. — Дмитро Шумило, Вілліям Расяк
по 20.00 дол. — Василь Пасічняк в пам'ять бл. п. Романа Ковальського, Ірена і Петро Плис, Т-во Руслан"
10.00 дол. — Параскевія Іваскі

Листа ч. 1320, Елмайра Гайтс, збирав Василь Осташ

по 25.00 дол. — Василь Осташ, Николай Рось, Володимир Курчинський, голова УККА в Елмайра Гайтс
по 20.00 дол. — Домініка Гуцул, Іван Іващишин
по 10.00 дол. — Николай Ференц, Михайло Осташ, Володимир Курчинський, Василь Салиґа
6.00 дол. — Василь Осташ
по 5.00 дол. — Іван Шевчик, Марія Гречканич, Катерина Осташ, Анна Мартиняк, Павло Німець, Ірена Юрчак, Василь Костів, Петро Климовський, Николай Гапчук
по 2.00 дол. Павло Василик, Юхімік Николай, Анна Кавулич, Катерина Шевчик, Филип Коссак, Катерина Юрчак, Марія Опар, Марія Вілоус, Павло Довбуш, Мирон Шевчик
1.00 дол. — Параска Стецько

Листа ч. 1285, в пам'ять бл. п. д-ра Мирослава Навроцького в першу річницю смерти на стипендійний Фонд, збирав о. Тарас Лончина

по 50.00 дол. — д-р Тетяна Цісик, Романа Навроцька
по 25.00 дол. — д-р Андрій Лемішка, д-р Лев і Ірена Кушнір, мґр Роман і Ірена Дяків, Володимира і Теодозія Врикович, Ньоня і Олесь Вонторські, Осип Петрович
по 20.00 дол. — Марія Форостина, Ігор і Люба Пак
по 10.00 дол. — о. Тарас і Ярослава Лончина, Лев Ганусяк
5.00 дол. — Данило Добрянський

Листа ч. 1131, Нюарк-Ірвінґтон, передала Анна Петровська

310.00 дол. — з продажі печива, яке влаштувала п. Анна Петровська

Листа ч. 1265, Вілліямставн, Н. Дж., збирав Михайло Кузьмінський

100.00 дол. — Галя і Михайло Кузьмінські
50.00 дол. — Олександер Кобаса
по 30.00 дол. — І. Васюрко, Лонгин Світенко
по 20.00 дол. — Марія Гаврих, Андрій Стахнів, Д. Молдован
по 10.00 дол. — Микола Ремчук, М. Матковський, П. Василишин
по 5.00 дол. — Петро Аркатин, Михайло Ваповський, О. Дорога

Листа ч. 1268, Глестонбарі, Конн.,
збирали Ольга Плятош і Ірена Скочдополь. Замість цвітів на могилу бл. п Анни Вудас, переслало Українське Патріярхальне Т-во в Гартфорді —

73.00 дол. — знайомі, родини і сусіди
35.00 дол. — Фабрика Відер-рут
по 25.00 дол. — О. Л. Кінах, С. Л. Чайковський, Хор „Діброва", В. Е. Стельмах
по 20.00 дол. — О. Н. Гафткович, І. І. Табель
15.00 дол. — Р. А. Сокольський
по 10.00 дол. — С. Валко, О. М. Вандера, Е. Ворейко, Е. О. Васинчук, О. А. Вересюк, М. Г. Воскобійник, А. Гавришюк, В. К. Гадзевич, М. Гафткович-Тесля, І. Гринь, Т. Глух, С. Демкович, І. Л. Дитюк, Ю. О. Жевко, І. Збитковський, Я. К. Заставський, В. Захаріясевич, М. І. Зелик, П. Е. Ковальський, В. І. Козак, В. Козинський, П. А. Крамар, О. О. Кузьма, Р. М. Кузьма, Т. М. Кузьо, І. Я. Кукіль, В. І. Левський, Д. Литва, Е. Логуш, М. Лукасевич, о. Л. Любинський, М. Ю. Масник, В. А. Мерещак, М. Е. Муліцький, А. Наконечний, А. Олексишин, Я. І. Остапюк, М. С. Павлічко, О. А. Пришляк, Л. Рокицький, Р. Л. Романишин, А. З. Рудик, В. Саляк, М. Солук, О. В. Теслюк, В. В. Ціропалович, М. Л. Шевчук, Г. О. Якимів
по 5.00 дол. — Г. Валандюк, В. Валко, Ю. Вишневська, П. Ю. Колінський, М. Кузьо, О. Кузик, Т. Мельник, О. Платош, Я. М. Полюга, С. Радьо, І. Скочдополь, Ю. Стеренчак, В. Тесля, Г. Южин
2.00 дол. — Н. Н.

Збірка в Детройті, Міш., перевело Українське Патріярхальне Т-во

по 1,000.00 дол. Василь Паліш, Михайло Гладій
по 250.00 дол. — д-р Володимир Прокопович, Дмитро Федорко
по 100.00 дол. — Віра Гнатюк, Ігор Коцур
25.00 дол. — Богдан Сторожук
по 20.00 дол. — Микола Сававко, Микола Шавалюк, Степан Григорчук
по 10.00 дол. — Зенон Гоїв, Анатоль Ромах, Степан Климишин, Петро і Анна Филипів, Степан Вілий

Комісія Патріяршого Фонду Товариства Свята Софія щиро дякує усім Вельмишановним Збірщикам і Жертводавцям. Датки на Патріярший Фонд можна складати на руки уповноважених збірщиків, або висилати на адресу:
St. Sophia Religious Association — Patriarchal Fund, 7911 Whitewood Rd., Philadelphia, Pa. 19117

Всі датки на Патріярший Фонд Товариства Свята Софія можна відтягати від податку — IRS No. 23-743-80645

Пресовий Фонд „Свободи"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою пожертву на фонд „Свободи" та її видань: англомовного „Українського Тижневика" і дитячого журналу „Веселка", і потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛИСТА Ч. 8

В. Лесик - Дорожинська, Бронкс	$22.50
Г. Зарицький, Плейнвю	17.50
Я. М. Дужий, Воррен	12.50
Ю. Литвин, Стемфорд	12.50
П. Вабухівський, Бруклин	7.50
Т. Головатий, Джексон Гайтс	7.50
І. Гута, Трой	7.50
д-р С. Ґамула, Сарнія	7.50
О. Іванів, Рослин	7.50
С. Кириленко, Белойт	7.50
Р. Колодій, Трой	7.50
В. Кохановський, Бока Ратон	7.50
д-р Ю. Сим-Ліпська, Вей Вілледж	7.50
С. Матковський, Рочестер	7.50
М. Шумило, Лексінґтон	7.50
Ю. Бортник, Ірвінґтон	6.00
Д. В. Гупаловський, Іст Віндсор	5.00
К. Кот, Рузвелт Айленд	5.00
К. Сікора, Ґлен Овкс	5.00
С. Стефанів, Флашінґ	5.00
І. Яворський, Бруклин	5.00
С. Яловеґа, Ню Сіті	5.00
Я. Музичка, Кентон	4.50
Т. Чучман, Амстердам	4.50
Українська Школа св. Пія X, Гюстон	4.45
М. Андрейко, Бруклин	2.50
Т. Антонюк, Клавсон	2.50
О. Вілецький, Індіянополіс	2.50
І. Влиха, Ґарфілд	2.50
В. Бойчук, Елизабет	2.50
П. Восик, Гемтремк	2.50
П. Брама, Чікаґо	2.50
В. Вальчук, Вейсайд	2.50
К. Величковський, Детройт	2.50
Г. Вернер, Парадайс	2.50
П. Витвицька, Ню Гейвен	2.50
Е. Гаврищук, Елизабет	2.50
І. Гладун, Парма	2.50
І. Граничка, Бронкс	2.50
С. Глют, Кліфтон	2.50
Л. М. Ґонзалес, Ровсдейл	2.50
О. Дармохвал, Піскатавей	2.50
В. Дорощук, Н. Роялтон	2.50
М. Дуткевич, Аллен Парк	2.50
Ю. Дутко, Асторія	2.50
М. Іваницький, Акрон	2.50
Р. Ільницький, Форест Гіллс	2.50
М. Ірас, Ґлен Спей	2.50
А. і Р. Завадович, Чікаґо	2.50
М. Захарко, Мелвілл	2.50
І. П. Желем, Вотерфорд	2.50
В. Кий, Валлінґфорд	2.50
Н. Кліш, Філядельфія	2.50
М. Когут, Міддлвіледж	2.50
О. Козяр, Чікаґо	2.50
М. Королишин, Фенікс	2.50
Д. Крижановський, Лонґ Айленд Сіті	2.50
Е. Крук, Голівуд	2.50
В. Кузнецов, Рочестер	2.50
Л. Кузьмінський, Ланкастер	2.50
И. Кушнір, Гемтремк	2.50
О. Лаврів, Чікаґо	2.50
О. Лашкевич, Керґонксон	2.50
Ю. Лонишин, Плейнфілд	2.50
І. Матис, Савт Ст. Пітерсбурґ	2.50
Г. Махиня, Трой	2.50
П. Мельникович, Детройт	2.50
Р. і С. Миґа, Рочестер	2.50
Я. Оберишин, Джамайка	2.50
М. Обрусняк. Ню Иорк	2.50
О. Осецька, Рочестер	2.50
П. Пікулович, Пассейк	2.50
І Плюта, Брукгейвен	2.50
Е. П. Почтар, Пекванок	2.50
Е. Прядка, Сомерсет	2.50
О. Рудницький, Детройт	2.50
В. Сілецький, Лорейн	2.50
В. М. Самійленко, Свартмор	2.50
В. Сімоні, Рочестер	2.50
М. Спожарська, Ґарфілд	2.50
М. Стебельський, Чікаґо	2.50
І. Стецик, Детройт	2.50
А. Тиж, Воррен	2.50
М. Торік, Савтбури	2.50
Український Народний Дім. Віллимантик	2.50
С. Федик, Детройт	2.50
Е. Филипович, Філядельфія	2.50
М. Хомик, Фляшінґ	2.50
І. Хохлач, Ля Саль	2.50
Я. Целюх, Детройт	2.50
О. Чавс, Йонкерс	2.50
М. Шав'як, Рочестер	2.50
М. Шаркевич, Ірвінґтон	2.50
Г. Шерстюк, Роксбури	2.50
В. Юзьвак, Сімсбури	2.50
Д. Яросевич, Ґодфрей,	2.50
С. Слюсар, Ріджвуд	1.50
В. Валабан, Річмонд Гілл	1.00
М. Стельмащук, Валтимор	1.00
М. Ільків, Вашинґтон	.50

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ПЕТРО ДОБОШ, член УНС Відд. 96 св. Івана в Піттсбурґу, Па., помер 16 лютого 1980 р. на 57-му р. життя. Нар. в Болозов, Старий Самбір, Україна; членом УНС став у 1954 р. Залишив у смутку дружину Анну, дочку Гелену, брата Василя, сестри Катерину і Юлію в Україні. Похорон відбувся 20 лютого 1980 р. на укр. кат. цвинтарі св. Івана Хрестителя в Піттсбурґу, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

КАТЕРИНА УГЛЯК, членка УНС Відд. 123 св. Марії в Скрентон, Па., померла 17 лютого 1980 р. на 87-му р. життя. Нар. в Україні; членкою УНС стала у 1925 р. Залишила у смутку дочку Розалію, 5 внуків і 4 правнуків та дальшу родину. Похорон відбувся 20 лютого 1980 р. на цвинтарі Ферввю Меморіял Парк в Елмгурст, Па.

Вічна Їй Пам'ять!
Іван Голик, секр.

КОРНИЙ РЕПА, член УНС Відд. 114 св. Володимира в Чікаґо, Ілл., помер 26 січня 1980 р. Нар. 1900 р. в Україні; членом УНС став у 1952 р. Залишив у смутку дружину, сина, дві доньки, 6 внуків і дві невістки. Похорон відбувся 30 січня 1980 р. на цвинтарі Елмвуд у Рівер Ґров, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

СТЕПАН БОХОНОК, член УНС Відд. 364 в Клівленд, помер 27 січня 1980 р. на 82-му р. життя. Нар. 1897 р. в Нанова, Україна; членом УНС став у 1926 р. Залишив у смутку дружину Перль, дочку Розу, сина Едварда, 5 внуків і 8 правнуків. Похорон відбувся 30 січня 1980 р. на цвинтарі свв. Петра і Павла в Парма.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

ДМИТРО СЕНДЗІК, член УНС Відд. 59 Т-ва Українська Січ в Бріджпорт, Конн., помер 27 січня 1980 р. на 58-му р. життя. Нар. 1922 р. в Західній Україні; членом УНС став у 1969 р. Залишив дружину Ґеновефу, дочку Дарлін і сина Григорія. Похорон відбувся 30 січня 1980 р. на цвинтарі св. Томаса у Ферфілд, Конн.

Вічна Йому Пам'ять!
Тарас Слевінський, секр.

АНАСТАСІЯ БОРСУК, членка УНС Відд. 432 ім. Т. Шевченка в Торонті, Онто., померла 6 жовтня 1979 року на 82-му р. життя. Нар. в селі Садки, пов. Заліщики, Україна; членкою УНС стала у 1952 р. Залишила у смутку сина Любомира (у Львові); три дочки: Зиновію (в Торонті), Ірину (у Ванкувері) і Марту (в Зах. Німеччині) та багато близьких, друзів і знайомих. Похорон відбувся 10 жовтня 1979 р. на цвинтарі Парк Лови в Торонті, Онт.

Вічна Їй Пам'ять!
Богдан Зорич, секр.

НИКОЛА КРУК, член УНС Відд. 20 Т-ва Згода в Гемтремку, помер на 69-му р. життя; членом УНС став у 1935 р. Залишив у смутку Анну Крук. Похорон відбувся 17 грудня 1979 р. на цвинтарі Ст. Гедвіґ ДВН Гайтс в Дірборн.

Вічна Йому Пам'ять!
Р. Куропась, секр.

ПАВЛО ДОЛІДО, член УНС Відд. 399 Т-ва Леви в Чікаґо, помер 29 грудня 1979 р. на 49-му р. життя. Нар. 1930 р. в Укщаїні; членом УНС став у 1951 р. Залишив у смутку сестру Валентину із родиною і брата Яна з родиною. Похорон відбувся 2 січня 1980 р. на цвинтарі Елмвуд Парк в Ріверґров, Іллиной.

Вічна Йому Пам'ять!
Роман Б. Припхан, секр.

ДЖОРДЖ Д. САТТОН, член УНС Відд. 45 Т-ва Любов у Філядельфії, Па., помер 11 січня 1980 р. на 68-му р. життя. Нар. 1912 р. у Філядельфії, Па.; членом УНС став у 1962 р. Залишив у смутку сина Денніса В. Похорон відбувся 14 січня 1980 р. на цвинтарі Арлінґтон в Аппер Дербі, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Микола Пришляк, секр.

СЕМЕН ТОЦЬКИЙ, член УНС Відд. 345 ім. Б. Хмельницького в Міннеаполіс, Мінн., помер 9 січня 1980 р. на 80-му році життя. Нар. 1900 р. в Полтаві, Україна; членом УНС став у 1958 р. Залишив у смутку доньку Гелен з чоловіком та 5 внуків і 2 правнуків. Похорон відбувся 14 січня 1980 р. на цвинтарі Сансет в Міннеаполіс, Мінн.

Вічна Йому Пам'ять!
М. Каркоць, секр.

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, в нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СУБОТА, 29-го БЕРЕЗНЯ 1980 р.

НЮАРК-ІРВІНҐТОН, Н. Дж. Загальні річні збори Т-ва Запор. Січ 371-ий Відд., о год. 7-ій веч., в залі УНДому в Ірвінґтоні. На порядку: звіти уступаючої Управи, К. Комісії і вибір Управи на 1980 р. Проситься чл. вирівняти залеглі вкладки. — Стефанія Стеців, гол., Вол. Шпирка, заст. гол., Леся Назарук, касир, Ю. Баранюк, фін. секр.